

[Undervisningsministeren]

Så mente fru Alice Faber, at der var en masse ideologiske betragtninger. Den eneste ideologi, jeg kan se i redegørelsen, er dette med, at det er kvaliteten, der skal fremmes, og at man skal fastholde det princip, at bevillingerne skal derhen, hvor man får den bedste forskning for pengene, altså det, som man kan kalde, at institutterne skal konkurrere om programmerne. Jeg ved ikke, om man vil kalde det ideologi. Er der nogen forskel på det og så på det princip, at man faktisk konkurrerer om professorater? Det er der ingen der drømmer om at anfægte. Hvorfor skulle man så ikke også kunne konkurrere om et program?

Det, det drejer sig om, er, som fru Inger Marie Bruun-Vierø helt rigtigt var inde på, at vi har nogle grænser, vi har nogle båse. Sektorforskningen er opdelt på forskellige ministerier, og så har vi for resten også – det skal jeg slet ikke glemme – kommunernes og amternes forskningsprojekter, og det kan være vanskeligt at få lidt konkurrence på tværs af disse båse. Men jeg forstod fru Inger Marie Bruun-Vierø sådan, at hun faktisk mente, at det ville være godt, hvis vi også på det punkt kunne sikre, at man i lidt højere grad så bort fra de institutionelle skel netop af hensyn til kvaliteten, til kompetencen og til uvildigheden, som fru Inger Marie Bruun-Vierø talte om.

Hun var i øvrigt inde på, at måske burde man tage dette med forskningsformidlingen frem og gøre den til et selvstændigt forskningsprojekt. Jeg vil gøre opmærksom på, at 40 af de 300 mill. kr. til det teknologiske grundforskningsprogram går til et projekt, der hedder grundforskning i teknologiske serviceinstitutter, og da teknologiske serviceinstitutter netop har at gøre med forskningsformidling, er der dermed tale om, at netop formidlingsaspektet har fået en indsprøjtning. Det er altså 40 ud af de 300 mill. kr., der går til det.

Men jeg mener i øvrigt som fru Inger Marie Bruun-Vierø, at dette er uhyre vigtigt, og jeg hørte i radioen i går eller i forgårs til min glæde, at man på Københavns universitet har lavet et kursus for forskere i, hvorledes man f.eks. skriver om sin forskning, så almindelige mennesker kan forstå det, og de redegjorde for alle de ting, de havde lært på kursus. Det gjorde mig klar over, at man med ganske enkle midler i virkeligheden kan komme

ganske langt, når det gælder forskningsformidling. Det er noget, alle forskere skal tænke på, sådan som i øvrigt også alle politikere skal: hvordan sikrer man, at man bliver forstået? Hvordan får andre på den kortest mulige tid indblik i, hvad det egentlig er, man mener, og hvad det egentlig er, man arbejder med? Jeg tror, der er en udvikling i gang i forskerverdenen. Jeg tror, man er blevet klar over, at man er nødt til at forklare sig bedre over for omverdenen, og det er jo det, der er sagen i formidlingen, så på det punkt tror jeg egentlig at udviklingen er i en god gænge.

Ja, hr. Tinning sagde meget. Jeg skal ikke kommentere det, for han siger altid meget, og han vil sikkert gerne have, jeg kommenterer det hele, men det vil jeg altså ikke. Jeg vil bare lige gøre opmærksom på, at formanden for udvalget om styrelsesloven, professor Carl Wandel, er blevet valgt gang på gang af et meget stort flertal på Århus universitet under den meget demokratiske styrelseslov, vi har, og det er faktisk ham, der har haft hovedindflydelsen på, hvem der sidder i udvalget, så helt forfærdeligt kan det udvalg jo ikke være.

Hr. Kofod-Svendsen har ret i, at vi kunne have ført en lang diskussion om de etiske spørgsmål. Når det ikke er med her, skyldes det, at det, denne redegørelse handler om, næsten udelukkende er grundforskning, og når det gælder grundforskningen, mener jeg ikke, vi skal stå med hverken politiske pegefingre eller andre pegefingre, for jeg tror, vi skal holde fast ved at have en fri grundforskning. I det øjeblik vi laver målforskning på hospitaler og andre steder, har vi brug for hele den etiske diskussion, men ikke når det gælder spørgsmålet om den evige menneskelige stræben mod mere viden og mere erkendelse. Der tror jeg vi skal gå frihedens vej, og det er der også bred enighed om blandt danske forskere.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg forstod, at undervisningsministeren reserverer sine kommentarer til de folk, der stort set ikke siger noget, og på den baggrund er jeg glad for, at undervisningsministeren ikke ville kommentere mit indlæg.

Jeg skal derfor nøjes med tre kommentarer. Den ene er, at jeg noterede mig, at mini-